

Παναγιώτης Βασιλέλλης: Το τετράχρονο θύμα τής γραφειοκρατίας και τής «ευσυνειδησίας» τών «νομιμόφρονων» λειτουργών τού Κράτους

5 Μαρτίου 2001, ξημερώματα Κυριακής. Ένα μικρό παιδί, μεταφέρεται με συμπτώματα υποθερμίας στην Παιδιατρική Κλινική τού Νοσοκομείου Μυτιλήνης. Μετά από λίγο, με όση δύναμη τού απομένει, λέει στην μάνα του, «να κάνω νάνι...». Στο επόμενο δευτερόλεπτο ξεψυχά...

Ήταν ο τετράχρονος Παναγιώτης Βασιλέλλης. Η είδηση και η εικόνα τού θανάτου του, όπως αυτή αποτυπώθηκε στον τηλεοπτικό φακό, συγκλονίζει το πανελλήνιο.

Μέχρι τότε, είχαν προηγηθεί γεγονότα, που φανέρωναν σε όλο τους το μεγαλείο, απ' τη μια, το αίσθημα αλληλεγγύης και την ευαισθησία τών απλών Ελλήνων πολιτών κι απ' την άλλη, την σήψη, την διαφθορά και την αναλγησία τού «κοινωνικού» κράτους «πρόνοιας».

Ο Παναγιωτάκης, στάθηκε εξαιρετικά άτυχος στην σύντομη ζωή του. Το 1999, σε ηλικία 18 μηνών, τού διαγνώσκεται μια σπάνια μορφή καρκίνου και μάλιστα σε προχωρημένο στάδιο: Νευροβλάστωμα δεξιού επινεφριδίου. Σε απλή γλώσσα: Λευχαιμία. Θα νοσηλευθεί στο Νοσοκομείο Παίδων «Αγία Σοφία». Η κατάστασή του όμως, είναι, δυστυχώς, σοβαρότατη και μη αντιμετωπίσιμη στην Ελλάδα. Η μόνη ελπίδα βρίσκεται στο νοσοκομείο «Μεμόριαλ» τών Η.Π.Α. Τα νοσήλια όμως που απαιτούνται, είναι δυσβάσταχτα για την φτωχή οικογένεια από την Γέρα τής Λέσβου: Πάνω από 100 εκατομμύρια δραχμές.

Η υπόθεση παίρνει δημοσιότητα. Ο ιδιοκτήτης τής «Τηλεόρασης Μυτιλήνης», Μανώλη Γιαννακέλος, ανοίγει λογαριασμό στην «Εθνική Τράπεζα» τής Μυτιλήνης και καταθέτει το πρώτο ποσό, προς ενίσχυση τού μικρού Παναγιώτη. Αμέσως, τα ανακλαστικά χιλιάδων Ελλήνων πολιτών διεγείρονται και σε σύντομο χρονικό

διάστημα, συγκεντρώθηκε ένα ποσό τών περίπου 300 χιλιάδων ευρώ (100 εκατομμύρια).

Υπήρχαν πλέον οι προϋποθέσεις, να ταξιδέψει στις Η.Π.Α. Μόνο που οι γονείς τού μικρού Παναγιώτη, Στρατής και Γεωργία Βασιλέλλη, λογάριαζαν χωρίς τον ξενοδόχο: Η «Εθνική Τράπεζα», με πρόσχημα τον νόμο 5101 τού 1931, σύμφωνα με τον οποίο δεν επιτρέπεται η άμεση αποδέσμευση χρημάτων που προέρχονται από ερανικό λογαριασμό και δεν έχει δηλωθεί ο σκοπός του, δέσμευσε το ποσό κι αρνήθηκε την εκταμίευσή του. Το ποσό παρακρατείται για οκτώ μήνες. Αντ' αυτού, η τράπεζα αποδεσμεύει μόνο 12 εκατομμύρια δραχμές· ποσό ανεπαρκές για την νοσηλεία τού μικρού Παναγιώτη, καθώς το «Μεμόριαλ» απαιτούσε προκαταβολή 33 εκατομμυρίων δραχμών. Γίνεται προσφυγή στην Δικαιοσύνη για την αποδέσμευση ολόκληρου τού ποσού και την υπεράσπιση τής οικογένειας Βασιλέλλη, αναλαμβάνει αφιλοκερδώς, ο δικηγόρος Σπύρος Κλαδάς (μετέπειτα επικεφαλής τού ΣΔΟΕ). Ο μικρός Παναγιώτης όμως, δεν μπορεί να περιμένει... Αφήνει την τελευταία του πνοή στις 5 Μαρτίου 2001. Έχει πέσει θύμα τής γραφειοκρατίας κι ενδεχομένως κάποιων που μυρίστηκαν «ψητό» και επιλεκτικά αποφάσισαν να τηρήσουν πιστά το γράμμα τού νόμου. Η αξία τής ανθρώπινης ζωής και μάλιστα ενός παιδιού, καταντά μηδενική μπροστά στην αξία τού χρήματος.

Η τράπεζα, μετά από κρατική παρέμβαση, αποδέσμευσε το ποσό, διαθέτοντάς το «σε κοινωνικά ιδρύματα για το παιδί», δύο ημέρες μετά τον θάνατο τού Παναγιώτη Βασιλέλλη, προφανώς λόγω τής δημόσιας κατακραυγής και τής καταδίκης τής ελληνικής κοινωνίας. Η κυβέρνηση εκδήλωσε την «θλίψη» της για τον θάνατο τού παιδιού και την «συμπαράστασή της στην οικογένεια», αρνούμενη ωστόσο τις ευθύνες της. Ο τότε υπουργός Υγείας και Πρόνοιας, Αλέκος Παπαδόπουλος, στις επίμονες ερωτήσεις τών δημοσιογράφων για το τραγικό αυτό περιστατικό, περιορίστηκε στην λακωνική απάντηση: «Έκλεισε το θέμα. Άλλη ερώτηση». Στην πραγματικότητα, κυβερνητικά και τραπεζικά στελέχη, προσπαθούσαν να δικαιολογηθούν, κατά τρόπον ανήθικο, αφήνοντας ακόμη και υπονοούμενα για κατάχρηση από την οικογένεια Βασιλέλλη, ή χρυσώνοντας το χάπι, με το επιχείρημα, ότι έτσι κι αλλιώς το παιδί δεν είχε ουσιαστική ελπίδα επιβίωσης.

Η οικογένεια Βασιλέλλη προσέφυγε και πάλι στην Δικαιοσύνη, ζητώντας την τιμωρία τών υπευθύνων και την απόδοση τού παρακρατημένου ποσού συν χρηματική αποζημίωση· χρήματα τα οποία θα διοχετεύονταν σε κοινωφελή

ιδρύματα. Στο εδώλιο κάθισαν πέντε άτομα, με την κατηγορία τής «πράξης τής θανατηφόρου εκθέσεως»:

1. Σταύρος Χαϊδάς, διευθυντής τού τμήματος Παιδιατρικής Αιματολογίας και Ογκολογίας τού Νοσοκομείου Παίδων «Αγία Σοφία».
2. Αντώνιος Χάλαρης, περιφερειακός διοικητής και διοικητικός προϊστάμενος Πειραιά και Νήσων Αιγαίου και Κρήτης τής «Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος».
3. Παναγιώτης Τζαβέλλας, διευθυντής τού υποκαταστήματος τής «Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος» στην Μυτιλήνη.
4. Ευστάθιος Χρηστέλλης, υποδιευθυντής τού υποκαταστήματος τής «Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος» στην Μυτιλήνη.
5. Αγησίλαος Καράμπελας, γενικός διευθυντής τών νομικών υπηρεσιών τής «Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος».

Αξίζει να σημειωθεί, πως η «Εθνική Τράπεζα», πρότεινε ως έναν εκ τών μαρτύρων υπεράσπισής της και τον πρώην δικηγόρο τής οικογένειας Βασιλέλλη, τον Σπύρο Κλαδά, εγείροντας έτσι εύλογα ερωτηματικά για τον ρόλο τού εν λόγω δικηγόρου και τον τρόπο με τον οποίον υπεράσπισε τούς πρώην πελάτες του.

Τον Δεκέμβριο τού 2008, η Δικαιοσύνη αποφάνθηκε πώς ουδείς είχε ευθύνη για τον θάνατο τού παιδιού, ενώ το 2009 η αίτηση αναίρεσης τής αποφάσεως αυτής από τον αντεισαγγελέα τού Αρείου Πάγου, Δημήτριο Λεκκό, απορρίφθηκε από το Ποινικό Τμήμα τού Αρείου Πάγου. Τόσο απλά...

[Η άσχημη τροπή αυτή τής υπόθεσης, τελικά ωφέλησε ένα άλλο τετράχρονο παιδί από τον Βόλο, με παρόμοιο πρόβλημα, τον Κώστα Χάνο. Λόγω τής διάστασης που είχε λάβει η περίπτωση τού Παναγιώτη Βασιλέλλη, οι μηχανισμοί στην περίπτωσή του, κινήθηκαν πιο γρήγορα και το παιδί μετέβη στο «Μεμόριαλ» τών Η.Π.Α. όπου και σώθηκε, παρ' ότι είχε κι αυτός, όπως κι ο μικρός Παναγιώτης, «ελάχιστες ελπίδες».]